

honebnímu revíru dokonale uzavřena, či zda otvory a mezerami buď úmyslně zřízenými nebo sice nahodile vzniklými, ale vědomě trvaleji ponechávanými nebyl zprostředkován styk mezi jejím vnitřkem a vnějším cizím revírem, nanejvýš nezjišťoval, jakým způsobem — zda otvory ve stodole, či podhrabáváním půdy — se králíci do stodoly dostali. Výpověď svědka Jana R-a, že obžalovaný dával železa k děrám u stodoly, nebyla s tohoto hlediska v rozsudku uvažována a hodnotěna. Nemohl proto zrušovací soud pro nedostatek zjištění skutečností právně rozhodných, zda totiž stodola a jak byla ohrazena, ihned věcně rozhodnouti; zrušil tudíž podle § 288 č. 3 tr. ř. napadený rozsudek, a jelikož by vzhledem k ceně přivlastněných věcí mohl přijíti v úvahu již jen přestupek krádeže podle § 460 tr. zák. v doslovu zákona ze dne 21. března 1929, č. 31 sb. z. a n., bylo věc odkázati k projednání a rozhodnutí příslušnému okresnímu soudu v Klatovech s poukazem ve výroku uvedeném.

Čís. 4087.

Nedostatek vědomí o trestnosti čepování lihového nápoje ve večerních hodinách dne volby do Národního shromáždění a předpoklad změny dotčeného zákonného ustanovení jsou jen neznalostí dosavadní platnosti a rozsahu předpisu § 32 zákona ze dne 29. února 1920, č. 123, pokud se týče § 2 zákona ze dne 29. února 1920, č. 124 sb. z. a n.; předpis ten jest však částí trestního zákona, jehož neznalostí se nikdo omlouvat nemůže (§§ 3, 233 tr. zák.).

(Rozh. ze dne 27. února 1931, Zm II 73/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Opavě ze dne 22. ledna 1930, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou přečinem podle §§ 32, 58-I. č. 7 zákona ze dne 29. února 1920, č. 123 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

důvodů:

Stížnost dovozuje beztrestnost stěžovatelky podle § 2 písm. e), f) tr. zák. z předpokladu, že stěžovatelka měla omylem za to, že byl zákon o volbách do senátu a do poslanecké sněmovny změněn zákonem o volbách zemských a okresních zastupitelstev, takže lze i při volbách do Národního shromáždění čepovati pivo ihned večer po skončené volbě, a z dalšího předpokladu, že omyl stěžovatelky nebyl zaviněn nedbalostí (nedostatkem pozornosti) stěžovatelky. Avšak skutečnosti a okolnosti stížností předpokládané nejsou rozsudkem zjištěny, an rozsudek vůbec neuvažuje o omylu stěžovatelkou tvrzeném. To vytyká i sama stížnost, uplatňujíc další formální zmatek neúplnosti podle § 281 č. 5 tr. ř. Po stránce té jest připustiti, že se stěžovatelka podle protokolu hájila tím,

že si nebyla vědoma toho, že se dopouští čepováním piva a kořalky v den volby po 8. hodině večerní trestného činu, protože prý byl i při posledních volbách okresních zastupitelstev zákaz alkoholu, avšak smělo se čepovati již po druhé hodině odpolední; měla prý za to, že zákon o volbách do poslanecké sněmovny a do senátu byl změněn ustanoveními o zákazu alkoholu v zákoně o volbách okresních a zemských zastupitelstev. Zápis ten byl při hlavním přelíčení čten a stal se tím složkou průvodní látky, měl se tudíž rozsudek s ním vypořádati vzhledem k předpisu § 270 čis. 5 tr. ř., že jest uvést v rozhodovacích důvodech, jakými úvahami se řídil nalézací soud při zamítnutí přednesených námitek. Avšak zmatečnost rozsudku pro neúplnost výroku nalézacího soudu předpokládá, že se neúplnost dotýká skutečnosti rozhodné. Nedostatek vědomí o trestnosti čepování piva, lihového nápoje ve večerních hodinách v den volby do Národního shromáždění a předpoklad změny dotčeného zákonného ustanovení nebyly by než neznalostí dosavadní platnosti a rozsahu předpisu § 32 zákona ze dne 29. února 1920, čis. 123, pokud se týče § 2 zákona ze dne 29. února 1920, čis. 124 sb. z. a n. Předpis ten však jest, jelikož naň poukazuje a stanoví následky jeho nešetření § 58, I čis. 7 zákona na prvním místě uvedeného, částí trestního zákona, takže proň platí zásada § 3 a 233 tr. zák., že se jeho neznalostí nikdo nemůže omlouvati. Stížností uplatňovaným ustanovením § 2 písm. e) tr. zák. — vztahujícím se jen na skutkové omyly a na neznalost nebo na mylný výklad jiných zákonů než trestních — nebo ustanovením § 2 písm. f) tr. zák., které se týká nedbalosti, se proto stěžovatelka omlouvati nemohla. Poněvadž ustanovení § 233 tr. zák. ve směru tom nerozeznává, nezáleží na tom, zda byla neznalost nerušené platnosti a nezměněného rozsahu zákona, o který jde, stěžovatelkou zavinená, a netřeba proto vyvracetí podrobně vývody stížnosti, kterými dokazuje, že nelze stěžovatelce přičítati nedbalost anebo neostražitost v ten smysl, že by byla při náležitě pozornosti musela věděti, že zákaz podávání lihových nápojů trvá po celý den volby do Národního shromáždění. Stačí podotknouti, že stěžovatelka sama při svém výsledku seznala, že nečetla vyhlášky okresního úřadu, v nichž bylo upozornění, že se nesmí v den volby čepovati alkohol, tudíž doznala, že si mohla opatřiti znalost o účinnosti a o rozsahu zákazu, o který jde, z úředních vyhlášek, jichž jako majitelka živnosti jím dotčené nedbati neměla (viz první odstavec § 233 tr. zák.). Okolnosti obhajobou tvrzené a v rozsudku opomenuté neměly tudíž pro výrok o vině stěžovatelky významu, takže jejich opomenutím nenastal zmatek § 281 čis. 5 tr. ř.

Čís. 4088.

Podle § 9 zák. čis. 47/1866 z. zák. pro Čechy (vyhlášky místodržitele pro Čechy čis. 54/1886 z. zák.) musí býti za tmavé noci každý povoz, jedoucí po silnici, opatřen rozžatou svítilnou, která musí býti umístěna tak, by ji bylo z daleka pozorovati.

Nocí jest doba, po kterou není denního světla; tmavou jest noc,